

"ENAKOPRavnost"

Owned and Published by

THE AMERICAN JUGOSLAV PRINTING & PUBLISHING CO.
6231 ST. CLAIR AVENUE CLEVELAND 3, OHIO

HENDERSON 5311-12

Issued Every Day Except Saturdays, Sundays and Holidays

SUBSCRIPTION RATES—(CENE NAROČNINI)

By Carrier and Mail in Cleveland and Out of Town:
(Po raznemu in po pošti v Clevelandu in izven mesta):For One Year—(Za eno leto) \$8.50
For Six Months—(Za šest mesecov) 5.00
For Three Months—(Za tri meseca) 3.00

For Canada, Europe and Other Foreign Countries:

(Za Kanado, Evropo in druge inozemske države):
For One Year—(Za eno leto) \$10.00
For Six Months—(Za šest mesecov) 6.00
For Three Months—(Za tri meseca) 3.50Entered as Second Class Matter April 26th, 1918 at the Post Office at
Cleveland, Ohio, under the Act of Congress of March 3, 1879.

••••• 104

UREDNIKOVA POŠTANovi uradniki društva
"Mir" št. 142 SNPJ

Na letni seji, ki se je vršila v nedeljo 14. decembra je bil izvoljen sledeči novi odbor društva Mir št. 142 SNPJ:

Predsednik Frank Celin, podpredsednik John Prusnik, tajnik Ivan Bostjancich, 15900 Holmes Ave. Tel. Mulbery 5516, blagajnik Anton Bokal, zapisnikarica Frances Susel, reditelj John Ilavar.

Nadzorni odbor: Frank Sustarsich, Joseph Koporc in Jacob Znidarsich.

Zastopniki za Clevelandsko federacijo SNPJ: Louis Kafelle (drugi zastopnik bo izvoljen na januarski seji); za Slovenski dom na Holmes Ave: John Prusnik, Anton Srebot, John Copic in Frances Susel; za klub Slovenskega doma Frank Sustarsich, Anton Bokal in John Copic, za Slovensko zadružno zvezo Ivan Bostjancich, za farmo SNPJ: Frank Sustarsich in John Prusnik; za podružnico SANS št. 48 Ivan Bostjancich (drugi zastopnik bo izvoljen na januarski seji).

Zdravniki: dr. Opaskar, Rotar, Skur in Urankar.

I. Bostjancich, tajnik.

Silvestrov večer v Slovenskem domu na Holmes Ave.

Cleveland, O. — Direktorij Slovenskega doma na Holmes Ave. in klub društev priredijo skupni ples na Silvestrov večer dne 31. decembra.

Prav vladno vabimo delničarje in delničarke, ter splošno občinstvo, da posetite prireditve in pripomorete do boljšega napredka, obenem pa sebi napravite en prijeten večer.

V krogu svojih prijateljev in znancev si bomo ob zatoku leta voščili novo leto 1948 in delali vse mogoče oblube za bodoče leto. To bo veselja in ravanja do ranega jutra!

Igrala bo izvrstna godba Pete Sokac in njegova družba. Pričetek veselice bo ob 8. uri zvečer, konec pa drugo leto ob zori.

Z okusnimi sendviči vam bodo postregle članice kluba, z dobrimi kapljicami pa direktorij.

Torej ni nobenega vzroka, da ne bi prišli, posebno pa ker je vstopnila tako nizka, borih 75 centov.

V upanju, da bo dvorana na podnjena do zadnjega kotička,

našega načina življenja s takšnimi diktatorji kot je Peron in takšnimi kvizlingi, kot je Roxas.

Še nekaj bi radi pripomnili v zvezi z odsodbo v Krakovu in komentarjem v Cleveland News-u. Ta uvodnik pravi, da "mi radi odpuščamo in pozabljam," ker je to "značilno za nas zapadnjake." To ni točno povedano. Točno bi se glasilo, da radi "pozabljam in odpuščamo, ker je to značilno za današnjo zunanjo politiko naše sedanje vlade." Mi odpuščamo in pozabljam, ko je v vprašanju odsodba nacizma in fašizma. Toda za nas ni nikakor "značilno," da bi odpuštili in pozabili jugoslovanskemu, češkemu, poljskemu in ostalim ljudstvom vzhodne Evrope, ki so si izvili svoj način življenja, ki ga naš Wall Street nikakor ne more gledati s prijaznimi očmi.

Ali smo odpuštili Jugoslaviji njene nestorjene grehe? Kaj še! Dan za dnem ta isti ameriški tisk, ki odpušča nacistom in fašistom, vodi sovražno propagandno gonjo proti novi Jugoslaviji in novim demokracijam vzhodne Evrope. Zakaj ne bi tudi tu prišla do izraza naša "značilnost odpuščanja?"

Kot v preteklosti, je tudi sedaj borba ljudstev sveta obupna borba, da se nikoli več ne bi ponovila brutalnost nacistov in fašistov, da nikoli več ne bi prišlo do takšne katastrofalne vojne, ki bi zopet cele narode vrgla v bedo in pomanjanje, ki bi zopet uničila cele generacije bodočih državljanov sveta. Ta borba proti fašizmu je dejansko borba za mir na svetu. Miru ne more biti, dokler se ne bo s koreninami vred izrulio te strupene bilke fašizma, fašizma, ki ni mrtev, ampak ponovno dviga glavo zato, ker se ga pridno zaliva z "odpuščanjem in pozabljanjem." V Krakovu in v Pragi, v Beogradu in Sofiji, v Kijevu in Moskvi ne odpuščajo in ne pozabljajo in to je dobro. Ne samo zaradi milijonov žrtev, trpinčnih, pomorjenih, sežganih, pohabljenih in vrženih v bedo in pomanjanje, ampak tudi zaradi bodočih generacij, zaradi bodočega miru na svetu.

Ta "nagla sprememb na svetovni pozornici" pojasnuje vse. Vsled te sprememb, te toliko razvrite "rdeče nevarnosti," posiljamo vojaško pomoč nedemokratičnim vladam Grčije, Turčije in Kine, podpiramo reakcionarne vlade v Italiji in Franciji, bratimo se pri "skupni obrambi

ka je bilo že 42 članov, kateri so bili tudi navzoči, oziroma zbrali so se takoj po seji in spodnji dvorani SDD in s svojo načinostjo presenetili ženske. Danes pa ta moški odsek "Progresivnih Slovenk" že šteje 78 članov. Vse se tudi pripravlja na skupni sestanek z ženskimi članicami za mesec februar 1948 in sicer bomo imeli neko skupno prireditev, o kateri pa bo javnosti pravočasno poročeno.

Nekaj posebnega se je pripravilo v SDD na Waterloo Rd. Prvič v zgodovini SDD je bil naveden štrajk — zaštrajkali so plesalci in plesalke na zabavi

Progresivnih, ker godba ni takaj ustregla plesalcem, ki so zatevani "porkcaps" polko, ki je bolj poznana kot potrkan ples. Muzikant se je moral vdati zatevi plesalcev, ako je hotel, da se je plesalo po njegovi muziki.

Nekaj časa je vlekel meh v zavodu sam sebi, pozneje pa je sprevidel, da to ne gre in naštigil je polko sedmih korakov, štajeri in čepljarsko polko. Tako smo ga ugnali v kožji rog. Taka je bila zabava po seji naših "Progresivnih Slovenk" in Slovencev iz Collinwooda. Zdrovo. Srečno in veselo Novo leto!

Vinko Coff.

pričanja, da bo temčija v vojni zmaga.

Kaj so dokumenti i pokazali?

Dokumenti kažejo, da so se ob času italijanske in nemške invazije na Jugoslavijo podzemski bandi že prej organizirani katoličani, ki so si nadeli ime "Križarji" in so dobivali pomoč od posameznih duhovnikov v vojsku in vojskočnih menihov, — dvignile, da sprejmejo napadale. Dva človeka, ki sta bila odgovorna za atentat na kralja Aleksandra v Marsellesu leta 1934 in odtej skrivana v Italiji od Mussolinija, baš za to priložnost — Ante Pavelić (Obsojen za ta zločin v Franciji in Italiji) in Zlatko Kvaternik, sta bila pripeljana v deželo ter sta postala lutkarski "Poglavnik" in vojaški poveljnik kvizilanske vlade takozvane "Nezavisne države Hrvatske". To potezo je pozdravil rimsko-katolički tisk v Zagrebu kot ustanovitev katoliške države po korporativnem načrtu, ki so ga propagirale papeževi enciklike; slavili so jo ker veno skalo proti "ateističnemu materializmu". Cerkveni voditelji se niso ustavili niti spričali dejstva, da je jugoslovanska vlada legalno še obstajala in da so se ostanki njene vojske še vedno borili.

Pavelić in Kvaternik sta s pomočjo nemške, italijanske in "križarske" vojske pričela izvajati od Nemcev predlagan načrt za utrditev hrvatske skupnosti z odstranitvijo židovske in ciganske manjšine, z zmanjšanjem števila na Hrvaskem živečih Srbov in s prisiljenjem ostalih, da postanejo katoličani. Izmed 80.000 Judov v vsej državi je bilo bližu 70.000 poklanjali ali prisiljenih pobegniti, njihova lastnina pa je bila zaplenjena. 240.000 pravoslavnih Srbov je bilo z grožnjo smrti siloma sprehabenjenih k rimsko - katolički cerkvi (bizantskega obreda). Načela so skupine govori francosko, nemško ali italijansko. Dva načela sta mu nato predložila vprašanja, o katerih smo se že prej zedinili in sicer v nemščini in francoščini. Na vprašanje, ako je hrana zadostna, je odgovoril: "Hrana je zelo dobra." Glede svojega zdravstvenega položaja je dejal: "Blagoslovjen sem z dobrim zdravjem ves čas, odkar se nahajam tuj."

II. del

Nadškof Stepinac

Kmalu po našem prihodu v Jugoslavijo smo vprašali, ako bi lahko obiskali nadškofa Stepinca, ki je bil obsojen na šestnajst let prisiljenega dela, ker je bil obtožen kolaboracije med vojno s sovražnikom. Razburjenje, ki je vskliklo vsled te obravnavne, je še vedno močno v katoliških krogih. Predno smo zapustili Ameriko so bili iz Clevelandu poslani naši delegacijski iztisni lista Catholic Universe Bulletin, v katerih je bilo med drugim zatrjevano, da Stepinec

naše skupine govori francosko, nemško ali italijansko. Dva načela sta mu nato predložila vprašanja, o katerih smo se že prej zedinili in sicer v nemščini in francoščini. Na vprašanje, ako je hrana zadostna, je odgovoril: "Hrana je zelo dobra." Glede svojega zdravstvenega položaja je dejal: "Blagoslovjen sem z dobrim zdravjem ves čas, odkar se nahajam tuj."

(Oba zdravnika, člana naše skupine, dr. Devol in dr. Nussbaum, sta se strinjala, da nadškofovo stanje direktno potrjuje njegov odgovor.)

Na drugo vprašanje je odgovoril: "Svetu maše berem vsaki dan. To mi je v največjo uhenho." Ko se je dr. Nussbaum predstavil kot zastopnik svoje organizacije in je v francoščini vprašal Stepinca, če so kakšne omejitve glede njegove verske svobode v ječi, je odgovoril: "Ne, ni nobene restrikcije." Dr. Nussbaum je dodal: "Ali imate nabožne knjige?" Na to je Stepinac odvrnih: "Imam sv. pismo v latinščini in hrvaščini in tudi druge verske knjige." Ko smo odhajali, je dejal: "Hvala lepa za vaš obisk." Nič ni ugovarjal, ko so ga naši člani fotografiiali.

Odšli smo iz jetnišnice prepričani od tega, kar smo ravno videli in slišali, da so ob dolžbe o "stradanju" in "prisilnem delu" — kadar človek pretehta težavnost teh besed na javno mnenje v zvezi z odsodbo nadškofa — neresnične. Kdo vztraja pri širjenju takih ob Dolžb, namenava namenoma škodovati odnosom med Jugoslavijo in Združenimi državami in ogroža svetovni mir.

Také govorice in ob dolžbe so pomagale večati napetost med Ameriko in Jugoslavijo in pospeševati nesloga med vzhodom in zapadom. Če so resnične, tedaj smo hoteli vedeti ta fakt: naša skupina je smatrala, da bi v svetu boljših mednarodnih odnosa splošna javnost moralna biti informirana, ako ob dolžbe niso resnične.

Také govorice in ob dolžbe so pomagale večati napetost med Ameriko in Jugoslavijo in pospeševati nesloga med vzhodom in zapadom. Če so resnične, tedaj smo hoteli vedeti ta fakt: naša skupina je smatrala, da bi v svetu boljših mednarodnih odnosa splošna javnost moralna biti informirana, ako ob dolžbe niso resnične.

Jetnišnica Lepoglava se malo razlikuje od kaznilnic v Združenih državah. Na obzidju so stražni stolpi in brozrelke — ravno tako kot v Sing Singu pri Ossiningu, New York. Ko smo se razvrsili v Stepinčevu posebno sobo, ki se ne nahaja v glavnih jetniščini in tudi pravca celica ni, temveč je poleg jetničarjevega urada — smo našli brezmadežno pobeljeno sobo v obsegu 12 ali 15 čevljev dolgo in ravno toliko široko, v katere lije svetloba skozi dva okna. Bili smo naravnost iznenadeni, ko smo našli, da nadškof ni bil obolen v progasti jetniški oblik, temveč v talarju. Stal je sredi sobe pri mali mizici. Na tej je stal pisalni stroj in dozdevno je Stepinac tipkal, ko smo ga prekinili. Pisal je razpravo o svetem pismu stare zaveze v hrvaščini. Ob steni nasproti mize so bile police, na katerih je bil kakih petdeset zvezkov referenčnih in teoloških knjig.

Predno smo obiskali ječo, smo

se med sabo zedinili, da ga ne

bomo vpraševali o njegovi ob

ravnici, razen če bi sam načel

ta predmet, temveč o resnično

sti ali neresničnosti govorit o

postopanju z njim in o zadev

nih posledicah, kar je bil naš

glavninamen ugotoviti. Od kra

ja mu ni bilo prav, da bi odgo

varjal na vprašanja preko tol

mača, temveč je dejal, da bo

odgovarjal sam, če kateri izmed

progresivnih, ker godba ni ta

kaj ustregla plesalcem, ki so za

tehtali "porkcaps" polko, ki je

bolj poznana kot potrkan ples.

Muzikant se je moral vdati za

tehtvi plesalcev, ako je hotel, da

se je plesalo po njegovi muziki.

Nekaj časa je vlekel meh v za

bavo sam sebi, pozneje pa je

prevedel, da to ne gre in na

javnosti pravočasno poročeno.

Nepravilno je bil potrkan ples.

Načel je bil pot

France Bevk:

SIROMAŠTVO

V naših gorah sem pogosto srečal siromaštvo, a nikoli tako kričeče kot tega januarskega dne. V prvih popoldanskih urah se je naša četica spopadla z močno sovražno kolono. Streljali so usipali nagosto, vžgal se je listje in suhljad, beli stebriči dima so se dvigali iznad golih dreves strmega pobočja. Sonce je počasi zdrnilo za goro, v prvem mraku smo se umaknili brez žrtev. Utihišl je metalec min, nato strojnici, prasketanje pušk in brzostrelk je pojema v dnevno svetlobo. Iz gluhine tihote, ki je nastala, se je oglasila stara pesem o angelcu varuhu. Pel jo je vesel plavolasc in med horci vzbudil smeh.

Ustavili smo se pod grmovjem poloznega brežuljka in se za nekaj minut oddahnili. Tridesetica se jih je spustila po stezi v dolino, do dremajoče vasi ob potoku. Kmalu so izginile njihove tenje, nekaj časa je bilo slišati le še pokanje suhljadi. Trije, ki smo imeli posebno pot, smo z desetico spremstva stremeli proti poraslim vrhom, da v kaki samotni hiši najdemo zavjetje in večerje.

Zdaj navkreber, zdaj niz brdo smo hodili po razčlenjenem grebenu, nad prepadi globoke, ozke soteske. Ugasnila je bila rdeča zarja, vijoličasta senca gozdov v snegu se je zgostila v mrak. V njem so tonile samotne kmetije na obronkih, od katereh ni posijala niti najmanjša lučka. Noge so škratle na snegu, vsak zase je potihno doživil dogodek tistega popoldneva. Potapljali smo se v slast doživetja, pletli venec besed za trenutek, ko se bodo razvezali jezik.

Pri samotni koči smo se napolili vode, bosopet deček nam je pokazal stezo skozi grmovje in resje kopnega pobočja. Pot je šla v ostrih vinkalicah zdaj skozi pustote zdaj skozi pasove gozdcev. Skozi megle so treptale zvezde, obzorje je bilo kot venec poraslih vrhov, med njimi so se odražale bele, zasnežene jase. Oglasil se je top, zalažala je težka strojnica in zopet je bilo slišati šum vetra, ki je zibal gole krošnje dreves.

Dospeli smo do rupe, ki je ležala med brežuljki vrhu gore. Med skupinami krivenčastega drevja se je prikazala hiša. Njeni široki temelji so pričevali o nekdanji bahatosti, a zdaj so bila mala okna prvega nadstropja mrtva, brez oknic, zaledana s slamo. Do polovice jih je zakrivala nizka strela, ki je bila, kakor da se je izmučena seseda na gole gozdove.

"Stoj!"

Pred hišo je stala partizanska straža. Nismo smeli dalje. V bližini je bila bolnišnica za ranjence. Iz mraka med drev-

Uncle Sam Says

Why not step on your own personal-security self-starter to make 1948 the best year in your life? When you sign up to buy United States Savings Bonds through automatic payroll savings right where you work, or the Bond-A-Month Plan where you bank, you're adding money-that-grows to your income. Those dollars you put aside, before they have the chance to sprout wings and fly away, are sure to come in handy later on—to buy a home for your family, an education for your children, or years of leisure for yourself. And, best of all, you'll be getting back more than you put in—\$100 at maturity for every \$75 invested today. U.S. Treasury Department

jem sta prišli dve bolničarji s praznimi nosili in izginili v zaneseni rupi.

Iz visoke, obokane, sajaste veže se je valil gost, dušeč dim in uhajal pod nizko nebo. Prameni ognja v peči so se leno povigravali na kamnitem razdejanem tlaku.

Izba je bila temna, brez lumiči. Petero malih oken ni prepustoščalo toliko svetlobe, da bi ločil človeka. Prižgali smo lojenko in jo postavili na mizo. Trepetajoča svetloba se je razlila po olušenih stenah, povegastek klopih, črvovedni mizi, stružniku, visoki omari ob peči, starinski skrinji in kolovratu. Iz kota je strmela sveta podoba, počrnela od vlage. Tram, ki je nosil leseni strop, je bil zlomljen; podpiral ga je močan drog, vendar se je zdelo, da se bo zdaj zdaj zrušil v izbo.

Na peči je čepelo osmetno dekletje, zavito v rjavo odoje. Drugo dekletje, ki je kazalo deset let, je bilo ob mizi in nasdrzno vprašajoče motrilo. Na klopi ob peči je sedela gospodinja: bila je visoke postave, suhljata, roke je držala prekrivane v narcoju.

Stali smo in se ozirali, kakor da smo nenačoma zašli v čisto tuj svet, ki nam vzbuja grozo in hkrati sočutje.

"Ali je tu še kaka druga hiša?"

"Še ena je", je odgovorila gospodinja in vstala od peči. "Štiri so bile, a dve sta do tal požgani. Še ena je razen naše, a tam vas ne bodo sprejeli. Ne sprejemo nikogar."

"Ali so mar nasprotni?"

"Ne bi rekla. Tega bi ne mogla trditi. Tako so pač — čudaški. Saj dajo, nikoli ne odrežejo, a le proč od hiše. Bojijo se, da bi jim Šabvi ne požgali. Če se vam ne zdi preslabo, ostanite pri nas! Jaz in otroka spimo na peči. Saj je skoraj nič, da bi ne imeli tu partizanov . . ."

"In vi se ne bojite, da bi vam požgali?"

Zenska se je z rahlim posmemhom ozrla po siromašnih stenah.

"Enkrat je že gorelo", je rekla. "Pa naj še drugič do tal. Krompir je globoko v hramu, do njega ogenj ne more. To je pa tudi vse, kar premoremo."

In se je v svojem siromaštu še utrgala košaro krompirja, in se zanj pobranila plačila. Osemletno dekletje se je med tem zvilo v klopič na peči in zaspalo. starejša dekleta je legla na trehub po mizi in s svinčnikom na kos rjavega papirja prepisovala neko partizansko pesem. Z jezikom med ustnicami je brez posebnega truda nizala črko h črk in besedo k besedi.

"Kake ti je ime?"

Moral sem ugibati cele litanijske imen, a pravega nisem zadpel. Povedala je, da jo kličejo za Zofko, a njeni mater za Magdo.

"Kje pa je oče?"

"Pri partizanih."

Razgovarjala se je med pisovanjem, prostodušno in brez zadrege, zmeraj z rahlim nasmeškom porogljivosti na ustnicah. Svetli lasje so ji kakor prizorni sijali v svetlobi drhtečega plamena. Bilo mi je nekanjeno, da jo srečam v tem okolju.

Partizani so lupili krompir in v gostih besedal obnavljali doživljaj spopada. Vsak je dodal nekaj iz svoje domišljije. Nastala so protislovja, iz katerih so zamaški poizkušali sestaviti neizkaženo podobo. Crnolasec, ki smo mu močno obrvi kot strešice visele na oči, je razstavil strojnicu in srđito brisal in mazal njene dele.

"Sedem jih je teklo naravnost proti meni. Nameril sem cev . . . brrrr vsi bi bili popadli. Pa mi ta vrag odpove."

Ze petič je ponovil eno in isto. Bil je vnet borec, neuspel ga je grizel v dno duše. Z bliskovitimi očmi je pogledoval po

Ustavodajna skupščina LRS.—Ob pričetku zasedanja—prizor izpred univerze.

tovariših, če se mu morda posmehujejo.

Veža se je bila razkadila, dim se je sulkjal le pod visokim obokom. Na nizkem ognjišču je gorelo pod dvema trinožnikoma, v lončih je vrel krompir. Sedeli smo na klopicah, se greli in nakladali novih veja.

Gospodinja je držala Zofko med koleni in ji božala skuštrane lase. Pogled je upiral v prasketajoče plamene in poltoh pripovedovala o svojem možu.

"Dve leti bo kmalu, kar je odšel. Zdaj leži že dva meseca v neki bolnišnici. Ne vem, kje, a biti mora zelo daleč. Pred tednom mi je po nekem tovariu poslal pošto. Vse je na mojih ramenih. Pa ne bo dosti bolje, ko se mož vrne. Pokvarilo mu je desnico — a kaj more kmeti z eno samo roko?"

Govorila je brez sledu grenkobe v glasu, kakor da je samoumevno, da jo tepe usoda. Od strani sem opazoval njen obraz. Izpod potez prezgodnjega osterelosti, se je narahlo odražala sveža podoba njene hičerce. Bilo je, kakor da med koleni drži in boža svojo mladost. Na dnu oči so ji ždela zatirana, a nikoli dočela zatrta čustva. Izjave so se kakor iz napol zasutega proba kljub navideznemu malodrušju še vedno "porajali plahi upi v boljše življenje.

"Vi niste od tod?"

"Ne, iz doline sem."

Po njeni govorici in uglašenem vedenju sem to zaslužil. Dolinska dekleta se le redko možijo v tiste hribe. Ujela je je močno vprašajoči pogled.

"Omožila sem se v dolini", je dejala s troho zadrege in značilnim nasmehom, s katerim zrel človek spremila zavoženo življenje. "Pavle, moj mož, je takrat delal pri železnicah. Doberen, nikoli nikomur zle besede. Imela sva se rada; nisva vedela, kaj imava, ko je Pavle iznenadno umrl oče. Odšel je na pogreb, a doma so ga pregorivili, naj se vrne na posestovo. Da je prej vprašal mene, nikoli bi ne bila privolila. Nisem se bala samote in težkega dela, bala sem se pekla na zemlji. Še Pavle, edinec, ni mogel prestavljati pri lastnih starših, zato je bil pobegnil . . . Tedaj, ko je dal besedo, ga nisem hotela zadrževati. Posrestvo ni tako način, da se rediti šest glav živine, ne le eno kravico kot danes. A ta svet je bil najin le na tretjino, ostali dve sta si pridržali Pavletova mati in sestra. Bili smo kot tri vprege, ki vseka vleče na svojo stran, a vse delo je ležalo le na najinih ramah. Pri hiši smo lajali drug na drugega, tudi s Pavletom sva se začela ujedati. Pa sva se ovedela, kam to pelje, neke noči pobrala svoje cunje, vse ostalo pa pustila in odšla v dolino."

Partizani so lupili krompir in v gostih besedal obnavljali doživljaj spopada. Vsak je dodal nekaj iz svoje domišljije. Nastala so protislovja, iz katerih so zamaški poizkušali sestaviti neizkaženo podobo. Crnolasec, ki smo mu močno obrvi kot strešice visele na oči, je razstavil strojnicu in srđito brisal in mazal njene dele.

"Sedem jih je teklo naravnost proti meni. Nameril sem cev . . . brrrr vsi bi bili popadli. Pa mi ta vrag odpove."

Ze petič je ponovil eno in isto. Bil je vnet borec, neuspel ga je grizel v dno duše. Z bliskovitimi očmi je pogledoval po

svetega Jurija. Ostanek stenja je utenil v raztopljenem loju. Izba se je zavila v neprodorno temo.

Otroka na peči sta sopla gloško, zateglo, le Magda se je nemirno prekladala. Ali so njene misli istake iz siromaštva in nesreč v pisane obete mojih besed? V mislih sem prebiral vse daljave se je oglasil top, kakor bogastvo vtisov tistega dne. Iz jase je noč s pokom prekladala na dvoje. Šum vetrar v drevju je zdaj pa zdaj spremiljalo zamolko regljanje strojnici. Ti glasovi so mi vsakikrat dražili živce, zdaj sem jih mirno spremil. Usoda ljudi med temi golimi stenami je vpila po boju. Boj! Boj!

Skozi vegasti pod, skozi špranje ob vratih in oknih je prihajal hlad v izbo. Treslo me je še v dremavici. Nekdo je tiko prispolil in me pogrnil z očjo. Hvala, tovariš! Mimo oken je hodila partizanska straža.

Društveni koledar**DECEMBRA**

31. decembra, sreča — Silvestrov zabava zborna "Jadran" v Slovenskem delavskem domu na Waterloo Rd.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Kluba društva SDD v Društvenem domu na Recher Ave.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v obeh dvoranah SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

31. decembra, sreča — Silvestrov večer Slov. nar. doma in Kluba društva SND — Ples v avditoriju SND.

PREŽIHOV VORANC:

Jirs in Bavh

(Nadaljevanje)

Skozi mene so drveli novi, ne-poznani vtiši. Okolina, cesta, Nemec, Jud, Lah, roparski križ, štibernica—vse to me je po-polnoma priklenilo nase, da ni-sem pri tem na vola niti mi-slik.

Sejmarjev se je polaščala raz-posajenost.

"Bo . . ." so bodreče gledali drug druga.

"Obeta se . . ."

Kajžar Janet iz naše fare je pripelj mimo par juncev v jar-mu. Junčka sta bila majhna in drobna, komaj kos jarmu. Ta-koj so objestni sejmarji padli po njem:

"Koliko pa imata čez deset?"

Janet je molčal.

"Pazi, da ti ne pobegnet skozi jarem!" je vpli za njim Galuf. Ko je že izginil za ovinkom, so nekateri še rekali:

"Živinski maternik!"

Janet je imel malo kajžico in se preživiljal z vožnjo iz gro-fovskih lesov.

Naša dolina se je začela ste-ki v drugo, širšo, svetlejšo dolino, nad katero je s hriba kraljeval mogičen grad. Že od daleč smo opazili nepretrgano procesijo živine, vozov in ljudi, ki se je vila po cesti te doline.

Naša cesta se je zganila:

"Stajerci . . ."

"Ali vidiš? Cele trope žene-jo . . ."

"Vidim! Najbolje bi bilo vr-niti se . . ."

Prejšnja razposajenost je ma-homa minila. Očetovo lice se je nagubalo; ob pogledu na šta-jersko cesto so se njegovi na-črti rušili v prah. Tudi jaz sem se nalezel njegove očitne malo-dušnosti.

Toda zdaj ni bilo več časa za razmišljevanje. Že nas je požrala sejmska procesija nasprotne ceste. Neprijetne misli so utorile v splošnem trušču. Ni-sem se še dobro zavedel, že smo stali pred dravskim mostom sredi velikanske gneče.

"Mitnica . . ."

Pred utico sta stala dva re-jena gospoda in dva žandarja.

Oče je moral plačati mostni-no.

"Roparski križ . . ." je vzdihnil skozi gnečo.

Potem nas je pogolniti drveči tok, ki se je stekal čez most. Njegova vrtinasta naglica mi ni dala, da bi bil napasel svojo

neznanih bitij, ki jih ni nihče opazil. Sejmarski vrišč, ki mi je polnil glavo, se je vedno manj dotikal srca; naposled me je začelo zebsti in poln malodušnost sem se začel stiskati med voli, da z njimi delim usodo in se skrijem pred svetom. V edi-nu uteho mi je bilo, da tudi Galufovih volov nihče ni kupoval, čeprav sta bila nekoliko večja od naših.

Oče se je bodril s prepim gla-som:

"Prezgodaj je še, pravega kupca se ni!"

Medtem se je vrnil Galuf.

"Laha ni, Nemec je, ali še ne kupuje!"

"Kako kaže?" je vprašal oče.

"Dozdaj je vse smrkavo!"

Nato je Galuf zopet izginil, pa se je kmalu spet vrnil z no-vico:

"Kranjec je tukaj!"

"Potem bo sejem slam!" se je vmešal prodajalec, ki je imel privezano na naši strani. "Kra-njec slabo plačuje."

Medtem se je oglasil prvi ku-peč.

"Koliko?" je vprašal na dva koraka razdalje.

"Tri in pol!"

Kupec se je z zaničljivim na-smehom obrnil dalje. Očetova čedra je zavilila. Nekdo, ki je stal poleg, je rekel:

"Boste morali malo niže spu-stiti."

Nato je priopotal Zadih.

"Boste gnali domov, Juda namreč ni!"

Škodoželnost se mu je po-znala na obrazu.

"Bomo pa gnali!"

Med stajami je završalo:

"Nemec gre . . ."

Oče je skočil z ograje in se postavil k voloma. S pridržano-sapo sem zapazil, da se nam bli-ža gruča v zelenkaste jopiče oblečenih sejmarjev, eden med njimi je bil visok in rdečeličen, z gorjačo v rokah. Toda gruča se ni nikjer ustavila in zelo se mi je, da našega para niti po-gledala ni. To je mojo malodušnost zopet povečalo. Tak je to-rej Nemec . . .

Po malem se je tudi oče iz-gubil po sejmišču. Pred odho-dom mi je zabičeval, naj kup-cem cenim tri in pol. Ostal sem sam z Galufovo deklino. Ta je že nekje dobila cukrke in jih zobala. Dala jih je tudi meni prgišče in vprašala:

"Koliko boš pa dobil napitni-ne, če prodata?"

Prvič v življenju sem čul be-sedo napitnina. Zato mi je mo-raла razložiti.

"Jaz dobim kovača."

"Jaz pa obliko," sem se ho-tel pobohati.

"To ni isto, kar je napitnina. Napitnina je posebej!"

Cudno se mi je zdelo, da mi oče te pravice ni sam model.

Pogledi so se osredotočili v to

Kakor hitro se je vrnil, sem ga vprašal. Oče se je kislo držal, kakor bi hotel reči: Kdo pa ti je to obesil? Tu se je vmešal Galuf:

"Bomo videli, ako prodamo!"

Cas je hitel in mi še nismo imeli kupca. Oče ni več zdržal pri staji; venomer je hočil gledat po sejmu in se nemiren vra-čal.

"Mrvto, mrvto . . ."

Tudi drugi sejmarji so sogla-sali:

"Mrvto, mrvto . . ."

Vrišč se je stopnjeval, od sonca razgredo ozračje se je nape-njalo. Tu in tam je buknil veli-kanski polom, posebno pri krav-jem oddelku, kjer so kupovali Stajerci.

Dva kupca sta se medtem za-nimala za naš par. Eden je sa-mo pobjrcal s palico po stegnih in nato odvil v glavo ter brez besede izginil. Drugi je vprašal za ceno in ko je čul, je rekel:

"Ce dobite dva in pol, zahva-lite boga."

Potem smo imeli pred kupci-mir. Očividni neuspeh je očeta zelo potlačil in postal je čisto siv. Galuf pa se ni zmenil. Se-veda, on je trdnejše stal; imel je poln hlev živine in ga razme-re niso takši silile. Primanjko-valo mu je samo krme.

Okrog nas se je zbrala gruča prodajalcev in začela razgovor.

"Ker nisva prodala, bo to na-jino koso . . ."

Meni je odlomil večji kos, manjšega je vtaknil v žep, iz-vlekel pa je kos domačega kruha in ga začel tesati. Navdaja-la me je grenkoba, da mi nit-pogača ni teknila, toda razumel sem, da mora biti tako.

Ko se je Galuf vrnil, sem po-gač že zmuli.

"Zdaj pa vidva pojta. Pri-Zadenvoglu" dajejo danes ve-like porcije in poceni."

"Ne bom šel. Imela sva s se-boj in sva že pojeda . . ." se je izviral oče.

Galuf je prozorno molčal, nje-gova deklina pa se mi je oblizo-vala:

"Jedla sva svinjsko pečenko. Ko bi ti vedel, kako je bila do-bra . . ."

Sovražni pogledi so štrkali izpod čel. Tam izpred vhoda so se zasvetili žandarji.

"Poglejte okrog sebe . . ."

"Jedla sva svinjsko pečenko. Ko bi ti vedel, kako je bila do-bra . . ."

Poglejti so se osredotočili v to

smer. Nekdo je uporno rekel:

"Kaj pa nam morejo . . . mi smo tisti, ki jih redimo!" Toda njegov glas se je že izgubil v molku.

Pod temi vtisi je sejem zame izgubil vso prejšnjo sanjavo pri-vlačnost in pestrost in začel sem ga sovražiti. Najrajsi bi se bil takoj vrnil domov. Sejem je prevaral, spravil me je ob veli-konočno obleko, ob vse užitke, in to sponznanje me je napoljnje-valo z gnevom. Pod težo teh ob-čutkov sem se zopet zblížil z Jirsom in Bavhom, od katerih sem se bil pod vplivom kupčev-alskih vsebin, posebno pri krav-jem oddelku, kjer so kupovali Stajerci.

"Prepoceni si prodala . . ."

Cež cestu je dirjal kmet za kupcem:

"Naj bo, dam za dve in pol."

Nato so zateskale dlani, a že je prodajalec zaklel.

"Zavrgel sem se, ali kaj si ho-čem . . ."

Poln grenke trme sem opazoval sejmsko vrtenje in čim da-lje za nami je ostajal sejmski odmev, tem laže mi je bilo pri-sru. Na mostu je moral oče

zopet odrajati mostnino. On-

stran je Galuf tiščal v obcesto-no gostilno. Mene je pekla žeja, toda oče se je branil.

"Slabo smo opravili, gredoč so dobri studenci," me je tola-žil.

S težkim srcem sem šel mimo nje. Bil sem truden, zbit duševno in telesno. Vse, kar je bilo lepega, je ostalo v brezdnu sejmske golufije. Počasi sem se vráčal na staro tir, spriz-nejval sem se z misijo, da go-nimo domov, počasi sem delal nejasne zaključke in zidal nove nade, iskal novega izhoda.

"Mogoče bo prihodnjih sejem srečnejši . . ."

(Dalje prihodnjih)

Moški in ženske, ki morajo nositi OPORE (TRUSSES)

bodo dobro posreženi pri nas, kjer imamo moškega in žensko, da ume-rita opore.

Lekarna je odprta ob nedeljah.

Mandel Drug

LODI MANDEL, Ph. G., Ph. C., SLOVENSKI LEKARNAR 15702 WATERLOO RD.

Cleveland 10, Ohio Lekarna odprta: Vsak dan od 9:30 dopolne do 10. zvečer. Zaprta ves dan ob sredah

Domači mali oglašnik**GOSTILNA****HECKER TAVERN**

John Sustarsič in Frank Hribar

1194 EAST 71st ST.

ENDicott 9779

pivo, vino in žganje ter okusen prigrizek.

Odprt do 6. z. do 2.30 zjutraj

GOSTILNA**Frank Mihčič Cafe**

7114 ST. CLAIR AVE.

Dobro pivo, žganje in prigrizek ter slasino vino

ENDicott 9359

Odprt do 6. z. do 2.30 zj.

Mike's Cafe

1297 EAST 55th ST.

Serviramo najboljše pivo, vino in žganje ter okusen prigrizek.

Odprt do 2.00 zj.

Se priporočamo za obisk.

Pauline Kocijan, lastnica

Mr. & Mrs.

Frank J Novoselic

preje Frank Kopina

GOSTILNA

481 EAST 152nd ST.

Priporočamo se vsem za obisk.

Sveže pivo, dobro vino in pristno žganje ter prijetna družba

PRI NAS DOBITE VEDNO DOBRO PIVO, ŽGANJE IN VINO ter okusna domača jedila.

Se priporočamo JOHN MODIC

Blue Dine Cafe

6911 ST. CLAIR AVE.

AVTOMOBILSKA POSTREŽBA

Re-Nu Auto Body